

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **B. T. V.**, zastoupen Mgr. Petrem Volšíkem, advokátem se sídlem Praha 8, Sokolovská 161, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 7. 2005, č. j. 61 Az 210/2004 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2004, č. j. OAM-3297/VL-20-05-2004.

Tímto rozhodnutím byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je vydáno v souladu se zákonem a na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Konkrétně pak namítá, že výslech stěžovatele před žalovaným byl prováděn jednostranně s dotazy zaměřenými na skutečnosti, které neměly v azylovém řízení relevanci. Žalovaný se povrchně a zcela nedostatečně zabýval těmi okolnostmi, které by mohly mít na rozhodování vliv a naopak nedůvodně vyzdvihuje stěžovateli obavu z ekonomických potíží. Stěžovatel se domnívá, že je nezbytné, aby bylo doplněno dokazování k prověření jeho tvrzení. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti uvedl, že považuje napadený rozsudek za vydaný v souladu se zákonem a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Domnívá se, že stěžovateli námitky uplatněné v kasační stížnosti jsou formální a nedostatečně konkretizované.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*). Konkrétně namítá, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, neboť výslech stěžovatele byl prováděn jednostranně s tím, že byly nedůvodně vyzdvihovány stěžovateli ekonomické potíže a nebylo doplněno dokazování k prověření jeho tvrzení.

K tomu ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel dne 12. 11. 2004 požádal v České republice o udělení azylu. Ve své žádosti uvedl, že Vietnam opustil z osobních důvodů; neměl sice žádné problémy, ale žít už tam nechce. V ručně psaném prohlášení zopakoval, že ve Vietnamu žádné problémy neměl a poukázal na svoji touhu změnit život. Při pohovoru konaném dne 18. 11. 2004 shora uvedené potvrdil a uvedl, že ve Vietnamu je těžký život po stránce ekonomické, a proto se rozhodl odjet. Jiné než ekonomické potíže ve Vietnamu neměl (to potvrdil i k výslovnému dotazu). Žalovaný žádost stěžovatele zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

V řízení o azylu je rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, ale i pro rozsah dokazování uvedení důvodů žadatelem v žádosti, při pohovoru, nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu a který tvrdí určité skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno. Toto tvrzení žadatele nemůže být nahrazeno žádnou činností správního orgánu. Správní orgán pak v rámci řízení o azylu ověřuje hodnověrnost žadatelových tvrzení a jejich azylovou relevanci. Rovněž dotazy kladené při pohovoru jsou směřovány k upřesnění žadatelových tvrzení, případně k objasnění nejasností. V daném případě stěžovatel jak ve své žádosti tak v písemném prohlášení uvedl, že žádné obtíže ve Vietnamu neměl a že se pouze snaží změnit svůj život. Při pohovoru toto potvrdil a navíc zmínil ekonomické potíže. Je tedy nanejvýš logické, že se dotazy žalovaného vztahovaly převážně právě k tomuto tématu. Žalovaný totiž není povinen, ba ani oprávněn, seznamovat žadatele o azyl s důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno; pouze zjišťuje důvody, které žadatele k odchodu ze země a následné žádosti o azyl vedly. Pokud v daném případě stěžovatel uvedl jako důvod svojí žádosti touhu po jiném životě a nespokojenost s ekonomickou situací ve Vietnamu, nemohl žalovaný postupovat jinak, než že jeho žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou, neboť uvedené skutečnosti nenasvědčují tomu, že by stěžovatel mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Ekonomické obtíže a osobní nespokojenost stěžovatele se svým životem tedy nejsou azylově relevantními důvody (to ostatně judikoval Nejvyšší správní soud již mnohokrát; viz např. rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, a ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, přístupné na www.nssoud.cz). Žalovaný tak neměl jinou možnost, než jeho žádost zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, aniž by bylo třeba provádět nějaké další dokazování [k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 - 48, dostupný na www.nssoud.cz, kde soud uvedl: *Neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona.*]. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tak neobstojí.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal naplněným žádný z uplatněných důvodů kasační stížnosti a jako nedůvodnou ji proto zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl,

že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu